

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Marianem Böhmem
sídlem Kolbenova 609/38, Praha 9

proti
žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2022, sp. zn. OÚPSŘ 219/2021 OSŘ, č. j. KULK 17014/2022-OSŘ

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 4. 4. 2022, sp. zn. OÚPSŘ 219/2021 OSŘ, č. j. KULK 17014/2022-OSŘ, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Mariana Böhma.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo na podkladě odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“), ze dne 26. 5. 2021, č. j. 42650/2021, sp. zn. 2399/2020/SÚ/Br. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání společného povolení pro stavební záměr „novostavba rodinného domu s terasou, přístavek skladu, zpevněné plochy, tepelné čerpadlo, opěrné zdi, venkovní vodovod, elektroinstalace, kanalizační přípojka“ na pozemcích p. č. st X/A (nyní p. č. X/B) a p. č. X/C v k. ú. X. Žalovaným provedená změna prvostupňového rozhodnutí spočívala pouze ve zpřesnění aplikované právní úpravy tak, že je postupováno podle § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Ve zbytku bylo rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že vzhledem k žalobcem uplatněným odvolacím námitkám a tomu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se opírá o nesouhlasné závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správy Chráněné krajinné oblasti Jizerské hory (dále jen „AOPK“), bylo třeba postupovat dle § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný proto vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od orgánu nadřízeného AOPK. Následně Ministerstvo životního prostředí, jako nadřízený orgán, potvrdilo nesouhlasné stanovisko AOPK. Žalovaný stanovisko Ministerstva životního prostředí podrobně citoval a poukázal na § 149 odst. 1 a 6 správního řádu, přičemž na základě těchto ustanovení dospěl k závěru, že z důvodu existence negativního závazného stanoviska, které obsahuje požadované náležitosti, není možno žádosti o společné povolení vyhovět.
3. Ministerstvo životního prostředí v nadřízeném stanovisku jednotlivě vypořádávalo žalobcovy odvolací námitky a uvedlo, že dílčím způsobem doplňuje závazné stanovisko AOPK. Postup podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je v tomto případě souladný se zákonem, když není namístě krajinný ráz podle § 12 odst. 4 téhož zákona nehodnotit. V procesu přípravy územního plánu Lučany nad Nisou byly dohodnuty pouze základní (hlavní) podmínky ochrany krajinného rázu, nikoli podmínky ve smyslu § 12 odst. 4 zákona, což Správa CHKO deklarovala již ve svém stanovisku ze dne 8. 6. 2011. Záměr se nachází na okraji lokality v blízkosti několika dalších domů, vykazuje však netypické prvky vnímatelné zejména z bližších vzdáleností a vyžaduje nevhodné terénní úpravy. Stavby v předmětné lokalitě Frajšic splňují většinu podmínek pro výstavbu v tomto území CHKO. Důvodem pro povolení netypických prvků není ani jejich přítomnost v některé jiné lokalitě CHKO. Navrhovaný záměr se okolní zástavbě vymyká zejména naddimenzovanými vikýři s předsazením před stěnu objektu, předsazenými bočními stěnami, arkýřem nad suterénem, oplechováním svislých stěn, výrazným proskleným suterénem, nevhodnými terénními úpravami a opěrnými zdmi.
4. Dle Ministerstva životního prostředí z Preventivního hodnocení krajinného rázu (Ing. Brychtová 2008) plyne, že dotčené území je součástí pásma A krajina kulturní.

Ing. Mgr. Pravec ve svém hodnocení zaměřuje vymezení místa krajinného rázu MKR s určením konkrétního pásma ochrany v MKR. Výstup architektonické komise je odborným podkladem, podobně jako hodnocení Ing. Mgr. Pravce. Orgán územního plánování ve svém stanovisku posuzoval záměr z hlediska naplnění cílů a úkolů územního plánování, přičemž vycházel ze základních podmínek obsažených v územním plánu. AOPK naproti tomu posuzovala záměr z hlediska ochrany krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Při svém posouzení vycházela i z podrobnějších podmínek ochrany krajinného rázu, které nemohou být obsaženy v územním plánu.

II. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný se nezabýval odvolacím důvodem vztahujícím se k požadavku na předložení závazného stanoviska AOPK podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Závazná stanoviska AOPK a Ministerstva životního prostředí neměla být vůbec vyžadována, neboť pro stavební záměr měla platit výjimka dle ustanovení § 12 odst. 4 posledně uvedeného zákona. Žalovaný postupoval vadně již vydáním svého rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021, č. j. KULK 20325/2021 OSŘ, kterým zamítl odvolání žalobce do usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení mj. pro doložení závazného stanoviska AOPK.
6. Pokud jde o nezákonnost požadavku na vydání souhlasného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, žalobce si nechal k této otázce zpracovat právní stanovisko, které je součástí správního spisu a s jehož závěry se nadále ztotožňuje. Dle žalobce došlo k naplnění podmínek dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 As 267/2015-57, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2015, 45 A 35/2013-66. Předmětné pozemky se nachází v zastavěném území obce Lučany nad Nisou, ve stabilizované zastavěné ploše obytné – bydlení v rodinných domech – rozptýlené. I dle závazného stanoviska orgánu územního plánování zde územním plánem bylo stanoveno plošné a prostorové uspořádání, s čímž není řešený záměr v rozporu. Pokud jde o dohodu s orgánem přírody a krajiny ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, ta nemá předepsanou formu a nemusí být v územním plánu výslovně konstatována. Postačí, že tento orgán uplatnil k územnímu plánu souhlasné stanovisko, popřípadě regulativy, které byly do územního plánu převzaty, sám navrhl. Tomu odpovídá také znění metodického pokynu Ministerstva životního prostředí k uplatňování § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny.
7. Žalobce poukázal na pasáže územního plánu, z nichž plyne, že AOPK se účastnila procesu pořizování územního plánu, její podmínky, jakož i podmínky Preventivního hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory byly zohledněny. V době pořizování územního plánu již ustanovení § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo účinnou součástí právního řádu. Jeho účel je zřejmý z důvodové zprávy doprovázející provedenou novelizaci. Pokud AOPK ve sdělení ze dne 17. 3. 2021 argumentovala pozdějším datem vydání zmíněného metodického pokynu ministerstva, je taková práce s prameny práva nepřipustná. Nadto je metodický pokyn pouhou vnitřní instrukcí Ministerstva životního prostředí bez právní závaznosti. Pokud AOPK v předběžné informaci ze dne 30. 10. 2019 uvedla,

že podmínky ochrany nejsou dohodnuty s ohledem na malou podrobnost územního plánu, pak de facto vyloučila možnost použití ustanovení § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny.

8. Dle žalobce se žalovaný dále nezabýval ostatními odvolacími důvody žalobce, když pouze mechanicky okopíroval do svého rozhodnutí text závazného stanoviska ministerstva a neposoudil, zda nadřízený dotčený orgán dostatečně vypořádal věcné odvolací námitky žalobce. Žalovaný se měl sám zabývat otázkou, zda byly či nebyly splněny podmínky § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný se nezabýval tím, jak se nadřízený dotčený orgán vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, zkoumal pouze formální stránku nadřízeného stanoviska. Na závazné stanovisko jsou přitom kladeny vysoké nároky, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150. Závazná stanoviska AOPK a Ministerstva životního prostředí nemohou obstát z důvodu vadného a nedostatečného vypořádání argumentace žalobce, a jejich nepřezkoumatelnost má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dotčené orgány mj. vůbec nevypořádaly námitku rozdílného přístupu AOPK ohledně podrobnosti podmínek pro ochranu krajinného rázu v rámci územních plánů Lučan nad Nisou a Bedřichova, v jehož případě jsou dle AOPK podmínky dostatečně podrobné a dohodnuté. Žalovaný ani stavební úřad rovněž neřešili rozpor mezi závaznými stanovisky orgánů ochrany přírody a krajiny a orgánu územního plánování, čímž porušili ustanovení § 94o odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

II. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl. Odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že každý dotčený orgán hájí jiné zájmy. Je irelevantní, že orgán územního plánování vydal souhlasné stanovisko a s jakým odůvodněním. Orgán územního plánování neomezuje pravomoc orgánu ochrany přírody a krajiny. Jediné negativní závazné stanovisko přitom zcela postačí k zamítnutí žádosti. Rozpor mezi dotčenými orgány je představitelný v případě podmínek, které by tyto orgány požadovaly do konečného rozhodnutí převzít. Tak tomu však není v řešené věci a ostatním dotčeným orgánům nepřísluší přesvědčovat orgán ochrany krajiny k vydání souhlasného stanoviska. Stavební úřad a žalovaný nebyli oprávněni sami uzavřít, že dané závazné stanovisko nemělo být vydáno, a existenci negativního závazného stanoviska proto pominout. Takový postup by odporoval § 149 odst. 6 správního řádu. Případné vadně vydané závazné stanovisko by muselo být zrušeno v přezkumném řízení. Nadřízený dotčený orgán však závazné stanovisko potvrdil a jeho úvaha je pro žalovaného závazná.
10. Žalovaný prověřil stanovisko nikoli pouze po stránce formálních náležitostí, ale i s ohledem na kvalitu, logiku a vnitřní soudržnost jeho odůvodnění, které považuje za adekvátní. Odbornou stránku věci žalovaný hodnotit nemůže. Námitkou ohledně výjimky dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny se Ministerstvo životního prostředí náležitě zabývalo. Výklad žalobce, že postačí souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny v procesu pořizování územního plánu, by znamenal neposuzování zásahů do krajinného rázu na území žádné obce, která pořídila územní plán, což je absurdní. Územní plán Lučany nad

Nisou pro plochy BR obsahuje podmínky pro podlažnost, zákaz navazování sousedních staveb, koeficient zastavěnosti pozemku, maximální plošnost hlavní stavby a minimální výměru stavebního pozemku. Jde o obvyklé regulativy územních plánů a je zjevné, že pouze na základě jejich splnění nelze vyloučit negativní zásah do krajiny, obzvláště na území CHKO Jizerské hory. Není upraven dokonce ani tvar půdorysu a poměr stran. Stanovené regulativy by mohla naplnit i stavba ve tvaru krychle, válce či koule. Dotčený orgán se navíc vyjádřil a uvedl, že podmínky ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny s ním dohodnuty nebyly.

11. Řada dalších žalobních tvrzení je pro věc irelevantní. Dotčený orgán není povinen v závazném stanovisku uvádět své neformální vnitřní postupy či využití odborné podklady. Pokud tak učinil, nejde o postup rozporný se zákonem. Účelem odůvodnění není tvorba vědecké práce reagující na všechny myslitelné argumenty. Je v souladu se zákonem a judikaturou, pokud správní orgán vystaví vlastní komplexní právní názor, v jehož konkurenci námitky účastníka neobstojí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 16. 9. 2020 podal žalobce u Magistrátu města Jablonec nad Nisou, jako stavebního úřadu, žádost o vydání společného povolení k předmětnému záměru novostavby rodinného domu. Po výzvě k doplnění mj. závazného stanoviska AOPK předložil žalobce právní stanovisko ze dne 14. 2. 2020, jímž s odkazem na § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny argumentoval v tom smyslu, že závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny není třeba. Správní orgán I. stupně však stanovisko vyžadoval a za tím účelem přerušil řízení. Odvolání žalobce proti usnesení o přerušení řízení žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 3. 2021 zamítl. Po získání negativního stanoviska AOPK stavební úřad shora označeným rozhodnutím ze dne 26. 5. 2021 žádost o vydání společného povolení zamítl. Na podkladě odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Před jeho vydáním žalovaný vyžádal u Ministerstva životního prostředí potvrzení nebo změnu závazného stanoviska AOPK. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno na podkladě potvrzujícího stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu.
14. Podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, k umísťování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.
15. Podle § 12 odst. 4 téhož zákona se krajinný ráz neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem

stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.

16. V daném případě je nejprve třeba vyřešit otázku, zda je pro vydání společného povolení řešeného záměru nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, jenž je vydáván ve formě závazného stanoviska, nebo zda takového souhlasu třeba není z důvodu naplnění podmínek ustanovení § 12 odst. 4 uvedeného zákona. Tuto otázku však bylo nutno zodpovědět především ve správním řízení, a to s ohledem na obsah žalobcovy argumentace včetně argumentace odvolací. Správní soud rozhodující na kasačním principu je totiž oprávněn pouze přezkoumávat činnost orgánů veřejné správy, nikoli ji nahrazovat.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného, resp. závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí, však požadavku přezkoumatelnosti nevyhovuje, neboť náležitě nevypořádává žalobcovo odvolání. Žalobce na podporu svého závěru o naplnění podmínek ustanovení § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny k odvolání přiložil územní plán Lučan nad Nisou a Bedřichova, tyto plány v odvolání analyzoval a komparoval. Uváděl, že bedřichovský územní plán je z hlediska podmínek ochrany krajinného rázu ještě méně podrobný než lučanský (o němž správní orgány tvrdí, že obsahuje pouze základní podmínky), ale přesto, jak dokládal, sama AOPK ve vztahu k Bedřichovu konstatovala splnění podmínek § 12 odst. 4 uvedeného zákona, a není proto důvodu postupovat v žalobcově případě jinak. Na tuto zřetelně formulovanou odvolací námitku, která je relevantní pro zodpovězení nastíněné prvotní otázky, však žalovaný, resp. Ministerstvo životního prostředí nezareagovali. Takový postup však v konečném důsledku znamená nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí, a tedy jeho nepřezkoumatelnost, což žalobce důvodně namítá.
18. Vzhledem k uvedenému není v tuto chvíli namístě definitivně vypořádávat otázku splnění podmínek dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny v dané věci, neboť ani žalovaný, resp. dotčené orgány doposud přes uplatněnou odvolací námitku nedokázali objasnit a obhájit svou vlastní praxi týkající se interpretace a aplikace uvedeného ustanovení. Z hlediska principiálního lze k dané otázce uvést následující. Obecně by to měl být sám žalovaný, resp. stavební úřad, kdo je schopen rozpoznat naplnění podmínek ustanovení § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to na základě znalosti územního plánu předmětné obce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2022, č. j. 9 As 26/2022-55, bod 26 odůvodnění). Soud však nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné proto, že žalovaný ohledně této otázky neučinil vlastní úvahu, nýbrž do odůvodnění svého rozhodnutí převzal argumentaci nadřízeného dotčeného orgánu. Prostřednictvím vtažení textu nadřízeného stanoviska do odůvodnění napadeného rozhodnutí přijal žalovaný odpovědnost za takovéto vypořádání řešené otázky a je to také žalovaný, jehož rozhodnutí je pro nedostatky vypořádání odvolací námítky rušeno. I pokud by problematiku splnění podmínek ustanovení § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny řešil žalovaný sám, mohl by být zjištěný postoj orgánu ochrany přírody a krajiny, jenž je tím, kdo případně měl podmínky ochrany krajinného rázu v procesu pořizování územního plánu dohodnout, jedním z vodítek ke konečnému závěru. Napadené rozhodnutí není rušeno proto, že

původcem vypořádání předmětné otázky je dotčený orgán, nýbrž pro nedostatky provedeného vypořádání.

19. V řádném odůvodnění budoucího rozhodnutí je především třeba dostatečně podrobně analyzovat územní plán Lučan nad Nisou a vyhodnotit postup orgánu ochrany přírody a krajiny v procesu jeho pořizování. Případná dohoda ve smyslu třetí podmínky ustanovení § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 As 267/2015-57) totiž nemusí být uzavřena v písemné formě ani nemusí být výslovně konstatována v územním plánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016-42). Podstatné je tedy vyhodnocení jednotlivých parametrů ochrany krajinného rázu zakotvených v územním plánu s tím, zda jde o stanovené plošné a prostorové uspořádání (druhá podmínka ustanovení § 12 odst. 4 zákona), nebo další podmínku ochrany krajinného rádu (ve smyslu třetí podmínky ustanovení § 12 odst. 4 zákona), která případně byla s orgánem ochrany přírody a krajiny dohodnuta (dle vyhodnocení postupu v procesu pořizování územního plánu). Nelze přitom pustit ze zřetele záměr zákonodárce vyjádřený v žalobcem odkazované důvodové zprávě ani to, že takovým záměrem patrně nebylo, aby podmínky dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny byly splněny v případě naprosto každého územního plánu.
20. Shora naznačené úvahy je pak namístě zasadit do kontextu žalobcem namítaného případu v Bedřichově, aby bylo vysvětleno, v čem se případně dané věci (včetně jednotlivých parametrů zahrnutých v územních plánech) liší či shodují a že úvaha ohledně naplnění podmínek ustanovení § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny v jednotlivých situacích nespočívá v pouhé libovůli správních orgánů. V tomto ohledu však není soud doposud schopen vyvinout přezkumnou činnost, neboť napadené rozhodnutí zde žádné závěry nenabízí.
21. Vzhledem k uvedenému není dosud postaveno najisto, zda v daném případě mělo být postupováno dle § 12 odst. 2 nebo dle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Hodnocení obsahu napadeného rozhodnutí, resp. závazného stanoviska týkajícího se vlivu záměru na krajinný ráz či hodnocení rozporů mezi závaznými stanovisky různých dotčených orgánů by proto bylo v tuto chvíli předčasné.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

22. Vzhledem k uvedenému soud zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
24. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2

úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrad advokáta ve výši 1 428 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 26. dubna 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu